

∞ Poort 2 ∞

Christian Deterink

Michael kwam liggend op een kille stenen vloer langzaam bij bewustzijn. Maar heel moeizaam kwamen zijn gedachten op gang. Zijn eerste ingeving was niet eens “waar ben ik?”, maar een veel wanhopiger “toch niet weer?”. Zijn ledematen voelden alsof ze geen deel uitmaakten van zijn lichaam. Slechts met zeer veel moeite slaagde hij erin ze te controleren en overeind te komen in een zithouding. Hij bevond zich in een lege gang, alhoewel hij in het schemerduister niet kon kijken hoe lang de gang aan beide kanten doorliep.

Michael rilde in de strak om zijn lijf zittende rode bodysuit die hij aan had. Hij kromp ineen en met zijn hoofd op zijn knieën probeerde hij zijn zinnen bij elkaar te krijgen. Was het echt waar? Was hij opnieuw in deze nachtmerrie beland? Waarom? Er bouwde zich een weerzin in zijn lijf op die leek op een heftige misselijkheid. God, laat deze beker aan me voorbijgaan, dacht hij, nu dicht bij de wanhoop. Maar natuurlijk was er geen God die aan zijn smeekbede gehoor zou geven. Tenminste, geen eigentijdse “God”. Roerloos bleef hij zitten, in angstige afwachting.

Het gebeurde toch nog onverwacht. Opeens werd alles om hem heen in een helder licht gezet en klonk er een bulderende stem.

“Sterveling, zoek de juiste uitgang, of sterf!”

Michael stond wankelend op, zijn oren nog gonzend van het lawaai. Het licht deed pijn aan zijn ogen. Hij begon te lopen, onwillekeurig een richting kiezend. Wat maakte het ook uit? Hij wist dat alle gangen hier toch op elkaar leken: overal dezelfde kale steensoort die zowel de vloer, het plafond als de muren vormde. Nee, hij moest gewoon in beweging blijven, daar ging het om. Hij wist dat hij zich in een doolhof bevond en dat elke gang de goede kon zijn.

Hij strompelde de gangen door en ging zonder na te denken over op zijn inmiddels vaste tactiek, bij elke splitsing rechts aanhouden. Dit was de enige manier om een mogelijke uitgang te vinden, zo wist hij.

Meneer Morta, klonk opeens een stem in zijn hoofd, *ik wil u erop wijzen dat u de verkeerde kant op gaat.*

Nee, hij weer! Hij kon die man die hem met die geaffecteerde, overdreven hoffelijke stem toesprak inmiddels wel schieten. Hij wilde hem toeschreeuwen dat hij zijn kop moest houden, maar natuurlijk was dit slechts éénrichtingsverkeer. Hij kon alleen toegesproken worden...

Wilt u zo vriendelijk zijn bij de volgende kruising linksaf te slaan en dan twee keer rechtsaf?

Nee, dacht Michael, dat wil ik niet! Maar toch begon hij de instructies op te volgen, zonder zelf precies te weten waarom. Misschien was ergens onbewust zijn overlevingsdrang sterker toch sterker dan hij had vermoed. In een traag jogging-tempo begon hij door de gangen te rennen. Die stem weer: *Kunt u de volgende gang linksaf slaan, meneer Morta? Het is de verkeerde route, dus draai na een meter of 50 weer om. Maar we moeten het een beetje geloofwaardig houden, hè?*

Dat samenzweerderige toontje! Walgelijk! Michael gromde terwijl hij de afslag nam. Waarom deed hij nog mee aan dit stomme spelletje? Want meer dan dat was het niet. Om zijn leven te behouden? Maar wat had dat leven voor een zin, als hij steeds weer opnieuw gedwongen werd door een doolhofje te rennen?

Steeds bozer wordend draaide hij een hoek om en liep hiermee bijna tegen iemand op. Verschrikt deinsde hij achteruit en viel hard op de grond. Hij zag dat de ander ook op de grond was gevallen. Het was een gezette man van in de vijftig, die verbazingwekkend snel weer overeind kwam. *De adrenaline...*

“Sorry”, zei hij terwijl hij het stof van zijn gele bodysuit. De man was bezweet en maakte een jachtige en verwarde indruk. Hij had geen idee waar hij in verzeild was geraakt, wist Michael. Hij kwam langzaam in de benen.

“W-weet je waar de uitgang is?”

“Zou ik dan hier zijn?”

De man moest hier over nadenken, “laten we dan samen gaan zoeken.”

“Je weet niet dat dit een wedstrijd is hè?”

De man keek hem verbaasd aan.

“Slechts één van ons kan winnen en overleven. En we zijn met z’n vijven... rood, geel, blauw, groen en wit.”

“Jezus”, riep de man uit, “waar ben ik in verzeild geraakt?”

Michael vroeg zich af of hij het moest vertellen. De stem in zijn hoofd verzocht met steeds meer nadruk en volume weer door te gaan. Hij zuchtte.

“Een spelletje, niet meer dan een spelletje...”

Michael kon zien dat de man hem niet geloofde.

“Hoe ben je gepakt?”

De man keek hem verstoord aan, “I-ik, eh, had een flotel gestolen en ...”

Michael schudde afkeurend zijn hoofd. Zelfs simpele dieven werden door de elite al voor dit soort kleine vergrijpen opgeofferd...”

“Luister”, zei Michael, “we gaan elk een andere kant op. Zo hebben we allebei even veel kans de uitgang te vinden. Maar... maak je keuze tussen de poorten weloverwogen.”

“W-wat...”, haperde de man verward. Maar Michael draaide zich alweer om en begon weer te draven. Hij probeerde zijn geweten te sussen. Hij gaf de man toch een eerlijke kans? Maar aan de andere kant, zou hij ook instructies krijgen, zoals hij? Hij dacht het niet. Hij wist het eigenlijk wel zeker. Michael had het spel nu al vier keer op rij gewonnen, dat kon echt geen toeval zijn. Maar: wat kon hij er aan doen dat de wereld slecht was en dat een valsspeler juist hem had uitgekozen?

Hè, hè, eindelijk je onverwachte rendezvous kunnen afbreken?, klonk de stem weer in zijn hoofd opmerkelijk geïrriteerd, *we moeten opschieten, wit is al ver gevorderd. Ga twee keer rechts, dan één keer rechtdoor en dan twee keer links.*

Michael knikte onbewust en begon wat sneller te lopen. Gedwee legde hij de route af die hem werd voorgekauwd. Hij begon net te hijgen van de inspanning toen hij de grote hal bereikte. Het eindpunt en de uitgang. De dood of het leven... De hal met hierin drie poorten, waarvan er twee naar de dood leidden en slechts één naar de verlossing. Michael kende het inmiddels maar al te goed. Midden in de ruimte bleef hij staan. Hij keek omhoog, maar kon geen plafond onderscheiden. De muren waren net zoals het doolhof kaal. Toch moesten er door het hele doolhof heen camera's zijn geplaatst. De elite moest natuurlijk het spel te allen tijde goed kunnen volgen.

De elite! Michael moest op hen spugen. Hij had ooit als kind "The Time Machine" van H.G. Wells gelezen, maar hij had nooit kunnen bevroeden dat het ooit echt zou gebeuren, de splitsing van de mensheid in Eloi en Morlocks. En toch was dat gebeurd, min of meer. De aarde werd geregeerd door een happy few, de elite, de moderne goden, terwijl het gepeupel klein werd gehouden. En als je het waagde uit de band te springen of ook maar het kleinste vergrijp durfde te begaan, wachtte je eenvoudigweg de dood. Of werd je geofferd in een stompzinnig spelletje als dit, simpelweg om het Eloi-volkje te vermaken.

Ik gebied u haast te maken, meneer Morta, wit nadert nu echt snel. U moet poort 3 hebben. Gun meneer Trodfeser nog een overwinning!

Trodfeser, zo heette zijn geheime weldoener. Michael kon het niet laten te glimlachen. Plotseling hoorde hij het geluid van voetstappen en toen hij omkeek kwam net wit binnenlopen. Het was een jongeman van begin twintig met halflang blond haar. Hij kwam naar hem toegelopen, met een angstige en opgejaagde blik in de ogen.

"Is dit het einde van het doolhof?", vroeg de jongen.

Michael antwoordde bevestigend, terwijl hij de jongen beter bekeek. Hij had een sympathieke uitstraling, vond hij. Een goeie jongen, nog aan het begin van zijn leven, niet iemand die je een gewisse dood (Nou ja, een kans van twee op drie) zou wensen.

"Laat me raden, slechts één van de poorten is de goeie uitgang? En we weten geen van beide welke dat is..."

"Inderdaad", loog Michael. Hij beseftte dat hij eigenlijk niet wist waarom hij niet de waarheid vertelde. Blijkbaar was er ergens diep in hem iets dat toch graag zijn eigen hachie wilde redden. Waarom? Om nog een zesde keer in dit idiote spel te mogen meedoen? Om nog een keer de Eloi te plezieren? En dan: hoe vele keren zouden er volgen. Hoe lang kon hij meedraaien in deze krankzinnige komedie voor hij uiteindelijk toch zou sterven als hij voor één keer niet won? Wat had het voor zin?

"Shit", beet de jongen tussen zijn tanden door, terwijl hij besluiteloos om zijn as draaide.

Meneer Morta, wilt u zo vriendelijk zijn uw gesprekje te beëindigen en eens voort te maken?

Leek het maar zo, of hoorde hij een trilling van spanning in de stem? Irritatie misschien? Begon Trodfeser zich op te winden? Of was het een zweem angst? Michael merkte dat hij het wel geestig

vond. *Zweet jij maar eens, klootzak!* Hij vroeg zich af wat er voor hem allemaal op het spel stond? Misschien verdedden ze wel enorme geldbedragen om welke deelnemer het eerst bij de goede poort zou zijn? Misschien kon Michael hem een arm man maken door hier te verliezen...

Misschien kon hij hem een Mordock maken...

Dat idee gaf de doorslag, de kans dat hij zijn kweller misschien wel kon meesleuren in zijn eigen onheil... "Neem poort 3", zei Michael op besliste toon.

In de ogen van de jongen zag hij verwarring en onbegrip.

"Ma.. maar. Hoe..."

"Geen vragen, maar doen!" Michael keek hem indringend aan. Eindelijk begon het tot de jongen door te dringen. Hij draaide zich om naar poort 3 en begon ernaar toe te lopen, nog zonder iets te zeggen, alleen maar in zichzelf mompelend. Hij liep alsof hij elk moment het ergste verwachtte. Toch ging hij steeds sneller lopen, alsof hij steeds meer overtuigd werd van zijn gelijk. Van Michael's gelijk.

Wat doe je? Wat heb je tegen hem gezegd? Trodfeser klonk nu niet meer ingehouden en vormelijk als altijd, maar woedend en verbijsterd.

Michael glimlachte. Hij wandelde naar een andere poort, terwijl hij zag dat de jongen poort 3 had bereikt.

Wat doe je? Poort 3 zei ik toch, poort 3!!! De uitzinnige toon verried dat het spel misschien wel om meer ging dan Michael ooit had gedacht. Zijn glimlach werd breder.

"Ik denk dat ik deze keer maar eens voor poort 2 ga", zei hij hardop, tegen niemand in het bijzonder. Voor het eerst sinds lange tijd voelde hij zich ergens volledig zeker over. Hij zag uit zijn ooghoeken de jongen poort 3 binnenstappen. Op hetzelfde moment stapte ook hij door de poort, richting de peilloze duisternis er achter. Maar toch wist hij zeker wat hij er zou vinden. Het einde...

